



Arrest

nr. 219 280 van 29 maart 2019
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2017 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 oktober 2017 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een inreisverbod van 2 jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten: Naam : E. B. (...) voornaam : N. (...) geboortedatum : 01.04.1972 geboorteplaats : Ain Zora nationaliteit : Marokko In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 03/10/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; Betrokkene werd reeds gerepatrieerd naar Marokko op 07/03/2013. Betrokkene heeft eerder geen vrijwillig gevolg gegeven aan bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 09/06/2009 en 14/04/2011. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet vrijwillig uitgevoerd, waardoor op 07/03/2013 door DVZ werd overgegaan tot een gedwongen repatriëring van betrokkene naar Marokko. Op 16/08/2013 vroeg zij een visum type D (gezinshereniging) na haar huwelijk op 12/04/2013 bij volmacht in Marokko met T. M. (...). Op 19/05/2014 werd dit visum geweigerd. Betrokkene bevindt zich nu toch opnieuw in België in illegaal verblijf. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij heeft ook nagelaten zich aan te melden bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden of om zich in orde te stellen met haar verblijf.

Er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene heeft in het verleden gebruik gemaakt van een niet-geldige identiteit en een niet-geldig identiteitsdocument (Franse identiteitskaart op naam van Z. H. (...), 25/01/1978) (PV GE.55.L.001669/2008). Betrokkene is op 12/04/2013 bij volmacht in het huwelijk getreden met M. T. (...), "10/12/1974. Het huwelijk werd niet geregistreerd in België. Bovendien, de eventuele mogelijke registratie van het huwelijk in België geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Meneer T. (...) kan betrokkene ook vervoegen in Marokko. Betrokkene heeft verschillende familieleden in België (broer en zus). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Twee jaar Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: Betrokkene werd op 07/03/2013 gerepatrieerd naar Marokko. Op 16/08/2013 vroeg zij een visum type D (gezinshereniging) na haar huwelijk op 12/04/2013 bij volmacht in Marokko met T. M. (...). Op 19/05/2014 werd dit visum geweigerd. Betrokkene bevindt zich nu toch opnieuw in België in illegaal verblijf. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij heeft ook nagelaten zich aan te melden bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden of om zich in orde te stellen met haar verblijf. Er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene heeft in het verleden ook gebruik gemaakt van een niet-geldige identiteit en een niet-geldig identiteitsdocument (Franse identiteitskaart op naam van Z. H. (...), 25/01/1978) (PV GE.55.L.001669/2008). Betrokkene heeft niet getwijfeld om opnieuw op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. Betrokkene is op 12/04/2013 bij volmacht in het huwelijk getreden met M. T. (...), "10/12/1974. Het huwelijk werd niet geregistreerd in België. Bovendien, de eventuele mogelijke registratie van het huwelijk in België geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Meneer T. (...) kan betrokkene ook vervoegen in Marokko. Betrokkene heeft verschillende familieleden in België (broer en zus). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 62, 74/11, 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de algemene rechtsbeginselen, in casu schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

1. Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. : « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ». Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat aan verzoekster reeds eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend, nl. op 9 augustus 2009 en op 14 april 2011 en dat verzoekster reeds op 7 maart 2013 werd gerepatrieerd naar Marokko. Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod. Immers, verweerder is genoegzaam op de hoogte van het feit dat verzoekster een langdurige relatie heeft met de heer M. T. (...), een man waarmee zij gehuwd is op 12 april 2013 te Tanger (Marokko) en verzoekster en haar echtgenoot een procedure aanhangig hebben gemaakt voor de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent, familierechtbank tegen de weigeringsbeslissingen van de F.O.D. Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken en van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent (cf. stuk 3). Dat hun zaak nog door deze rechtbank dient behandeld te worden en het bijgevolg perfect mogelijk is dat de rechtbank van oordeel is dat het huwelijk van verzoekster in België dient erkend te worden. Verweerder heeft voorts tevens kennis van het feit dat verzoekster te Gent samenwoont met echtgenoot en verzoekster verschillende familieleden in België heeft. Dat het inreisverbod als motivering enkel vermeldt dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen en eerder werd gerepatrieerd, doch geen verdere motivering geeft waarom het absoluut noodzakelijk is dat aan verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd, temeer daar verzoeksters huwelijk mogelijks in de nabije toekomst wordt erkend. Dat geen enkele motivering wordt gegeven waarom het in concreto absoluut noodzakelijk is om een inreisverbod op te leggen, noch rekening wordt gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

2. Dat de bestreden beslissing als motivering voor de afgifte van een inreisverbod enkel verwijst naar de eerder aan verzoekster betekende bevelen en haar eerdere repatriëring. Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing. Dat de noodzaak voor het afleveren van het inreisverbod dan ook op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu nergens verwezen wordt naar het concrete dossier van verzoekster, noch het feit dat zij reeds religieus gehuwd is met een Belg en zij een procedure lopende heeft tegen de weigering tot voltrekking van haar officiële huwelijk. Dat "vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn" 2. Dat in casu de motivering voor de afgifte van het inreisverbod met een stereotype, geijkte en eenvoudige formulering werd gemotiveerd en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

1. Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar. Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier. Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van een termijn van 2 jaar. Dat in casu een inreisverbod voor 2 jaar aan verzoekster wordt opgelegd met als motivatie dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en eerder werd gerepatrieerd, niet werd aangetoond dat haar Belgische echtgenoot verzoekster niet kan vervoegen in het land van herkomst, het feit dat verzoekster diverse familieleden in België heeft geen recht op verblijf zou geven. Bovendien zou een

inreisverbod van 2 jaar proportioneel zijn in het belang van de immigratiecontrole en zou aan verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek zijn toegestaan. Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoeker een inreisverbod voor 2 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur. Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw. kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd 'indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd' en wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook een termijn van 2 jaar moet worden opgelegd. Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113). Dat ook de overige door verweerder aangehaalde redenen, niet kunnen worden weerhouden en geenszins de noodzaak aantonen om een inreisverbod van 2 jaar op te leggen. Nergens werd immers aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

2. Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd³. Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoekster gehuwd is en ook verschillende familieleden in België verblijven. Bovendien hebben verzoekster en haar echtgenoot een verzoekschrift tot erkenning van hun huwelijksakte neergelegd op de familierechtbank van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent. Dat verzoekster uiteraard persoonlijk aanwezig dient te zijn op de zitting van deze familierechtbank, nu door de voorzitter bijkomende vragen aan de betrokkenen worden gesteld. Dat de bestreden beslissing al evenmin hiermee rekening heeft gehouden. Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoekster eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel."

2.1.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze de juridische en feitelijke overwegingen bevat. Verzoekster kent de motieven van de bestreden beslissing, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet is aangetoond.

De verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel heeft uitdrukkelijk betrekking op "het nemen van een beslissing tot verwijdering", terwijl de in casu bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft. De Raad benadrukt ter zake nog dat hoewel op dezelfde datum eveneens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd genomen, deze niet wordt aangevochten in dit beroep.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de relatie van verzoekster met dhr. M. T. en haar broer en zus die in België verblijven.

De bestreden beslissing steunt op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, om reden dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoekende partij ontkent dit ook niet.

Artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

In het inreisverbod wordt uitdrukkelijk toegelicht waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van twee jaar voor het inreisverbod. Daarbij wordt ingegaan op: het gegeven dat verzoekster op 7 maart 2013 werd gerepatriëerd naar Marokko, dat de aanvraag gezinshereniging in functie van dhr. M. T. werd geweigerd, dat verzoekster zich opnieuw illegaal in het Rijk bevindt zonder geldig visum, dat verzoekster heeft nagelaten zich in orde te stellen met haar verblijf, dat er een risico op onderduiken is, dat verzoekster in het verleden ook gebruik heeft gemaakt van een niet-geldige identiteit en niet-geldig identiteitsdocument, dat verzoekster niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en op het belang van de immigratiecontrole.

Met deze motivering gaat de gemachtigde van de staatssecretaris afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken. Het betoog dat deze motivering *'geenszins pertinent'* is, kan niet worden gevolgd. De verzoekende partij licht ook niet toe met welke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die de concrete situatie van verzoekende partij kenmerken. In tegenstelling tot wat de verzoekster stelt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval.

Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Een schending van de opgeworpen wetsbepalingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

"Tweede middel : schending van artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de rechten van de mens

1. Dat verzoekster gehuwd is met de heer M. T. (...), die in het bezit is van een verblijfskaart voor onbepaalde duur. Dat verzoekster samenwoont met haar echtgenoot en zij een hecht gezin vormen. Dat ook heel wat familieleden van verzoekster in België wonen. Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2. Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het

Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150). Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie. Verzoekster en de heer M. T. (...) zijn gehuwd en woonden samen te Gent, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft.

3. Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekster is gehuwd met de heer M. T. (...), die reeds jarenlang in België verblijft en die zijn volledig leven in België heeft opgebouwd en al zijn socio-economische belangen in België heeft. Deze man kan dan ook onmogelijk terugkeren naar Marokko om aldaar met verzoekster een gezin te vormen. De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar echtgenoot teweegbrengt. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM. 4. Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel. Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52). Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de becommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924). De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de

proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924). Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden. Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster (en hierdoor ook haar echtgenoot) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het betoog van verzoekster gaat uit van een onvolledige lezing van de bestreden beslissing, waar zij stelt dat door de gemachtigde geen afweging in het licht van artikel 8 EVRM zou gebeurd zijn.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde onderzocht heeft of een schending van artikel 8 EVRM in casu aan de orde zou zijn.

Het desbetreffende motief luidt:

"Betrokkene is op 12/04/2013 bij volmacht in het huwelijk getreden met M. T. (...), °10/12/1974. Het huwelijk werd niet geregistreerd in België. Bovendien, de eventuele mogelijke registratie van het huwelijk in België geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Meneer T. (...) kan betrokkene ook vervoegen in Marokko. Betrokkene heeft verschillende familieleden in België (broer en zus). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen."

De verzoekende partij heeft voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fanbalance'- toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie met haar broer en zus te bewijzen, wanneer zij zich beroept op artikel 8 EVRM.

Aangaande haar echtgenoot stelt verzoekster: *"Immers, verzoekster is gehuwd met de heer M. T. (...), die reeds jarenlang in België verblijft en die zijn volledig leven in België heeft opgebouwd en al zijn socio-economische belangen in België heeft. Deze man kan dan ook onmogelijk terugkeren naar Marokko om aldaar met verzoekster een gezin te vormen"*.

Verzoekster toont niet in concreto aan dat zij en haar echtgenoot het gezinsleven niet elders kunnen verder zetten. Het betoog van verzoekster is dus niet van aard om afbreuk te doen aan het motief: *"Het*

huwelijk werd niet geregistreerd in België. Bovendien, de eventuele mogelijke registratie van het huwelijk in België geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Meneer T. (...) kan betrokkene ook vervoegen in Marokko". Bovendien laat verzoekster volgend motief ongemoeid: "Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen".

Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt.

Daar de verzoekende partij geen bijkomende banden van afhankelijkheid aantoont met haar broer en zus in België, kan zij zich niet beroepen op deze relatie.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC